

Teksts AIVA KANEPONE

«O! Tu ej uz biodeju? Es arī gribu!» todien ar vieglu skaudību iesaucās kolēģe. Biodeja Latvijā parādījusies pavisam nesen, bet jau apaugusi ar mazu noslēpumu. Lai par to stāstītu, tā noteikti vispirms jāpiedzīvo.

Biodeja?

Izmēģināju!

Ik dienišķā janvāra pirm-dienā izlēmu, ka pienākusi īstā diena. Katram gadījumam vispirms internetā sameklēju ierakstu no kādas biodeju nodarbības un ielūkojos: kādā spāniski runājošā valstī sirmais kundzītes ar apģarotu seju virpuļo cita ap citu. Ak, tad tā tas izskatīsies? Labi! Paņēmu līdzī vieglas čības un vakarā devos uz

biodejas nodarbību Vecrīgā pie Kristiānas.

Pirmais pārsteigums: sirma kundzīšu te īsti nav vis. Sievietes vecumā no aptuveni 30 līdz 50 un trīs kungī. Otrs – esmu nošāvusi garām ar *dreskodu*. Pašausos svārkos sēdēšana uz grīdas izrādās īsts akrobātikas izaicinājums, un pirmā daļa mums pāiet tieši uz grīdas. Turklāt pēc nodarbības nebūtu

kaitējis sauss krekliņš un dvieļis – kādā brīdī sviedri pil kā treniņzālē, un es smaržoju kā sasvīdusi vilcene. Atšķirība no treniņzāles tikai tā, ka nemana grūtumu, viss notiek viegli – dejā.

Vispirms ir pusstundu gara ievaddaļa, kad visi sēž aplī uz grīdas un mazliet aprunājas. Man šķiet, tam ir liela jēga. Kā ūdenslīdējam nolaižoties dzelmē tikai pamazām, tas ir laiks, lai pierastu pie situācijas un cilvēkiem, ar kuriem tu pēc tam nonāc negaidīti tuvās attiecībās. Taču man nav svarīgi, kas ir šie cilvēki ikdienā, un viņiem ir pilnīgi vienalga, kas esmu es. Te nav nekādu lomu. Pēc tam nāk mūzika un kustības. Mēs vairs nerunājam, tikai dejojām. Te nav jāprot dejas soļi – bez saspringuma tu dejoj kustības, kuras dabīgi dzīvo kaut kur tevī. Mainās ritmi un temperaments, no Latīņamerikas ritmiem līdz opermūzikai, un katrs ļauj savam ķermenim brīvi improvizēt. Brīžiem dejojām pa vienam,

brīžiem, mainot partnerus, pa diviem, tad pa trijiem un atkal lielā aplī. Pa vidu atrodas laiks arī meditācijai ar aizvērtām acīm. Un, kad viss beidzies, šķiet savādi, ka pagājušas tikai divas stundas no dzīves.

Izjūtas? Kaut kas no tādas kopīgas ballītes ar labiem draugiem, kur neviena deja nav jāsēž malā neuzlūgtai. Mazliet bērnišķīgs prieks. Kaut kas no tā, ko gūst, kārtīgi izlēkājoties klubā. Un vēl – izjūta, ka četrpadsmit pilnīgi sveši cilvēki piepeši uz divām stundām ir kļuvuši par taviem draugiem, ar kuriem tu dalies kādā visai personiskā noslēpumā un atklājumā. Līdz pat vieglai eiforijai.

Pēc tam, kad, vienā rāvienā izdzērusi divas glāzes ūdens, dodos mājup, izjūta ir neparasta. It kā es būtu atgriezies no ceļojuma vai no cita, mainīta apziņas stāvokļa. Un pat mazliet latvisks neveiklums par to, cik tuva esmu jutiesies ar tik daudziem svešiem cilvēkiem. Tas ir izrādījies piedzīvojums.

FOTO – NO KRISTIĀNAS KALNIŅAS PERSONISKĀ ARHĪVA